

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
40

Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κοντάκης

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Το μάτι της Τζεϊν δεν χορταίνει ποτέ ! Ζηλεύει αφάνταστα
άντικρύζοντας τὸ σωρὸ ἀπὸ χρυσάφι πεῦ ἔχουν συγκεντρώ-
σει ὁ Γκακὺρ καὶ ἡ Ταταμπεύ

Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΡΩΤΗΝΗ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

Μπροστά ἡ Χουχού καὶ πί-
σω της ὁ Γκακὺρ καὶ ἡ Τατα-
μπού, προχωροῦν θιαστικοί
γιά τὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα
τῆς Ζούγκλας.

Γιατί ἀράγε πηγαίνουν ἐ-
κεῖ τόσο πρωί; Τί νὰ συμβαί-
νη; Καὶ ἡ πυγμαία, πῶς θρί-

σκεται μαζί τους;

"Ας πάrouμε λοιπὸν τὰ
πράγματα μετὰ τὴ σειρά τους.

.....

Τὸ ἴδιο αὐτὸ πρωί ἡ Χου-
χού σκαρφαλώνει ἀλαφιασμέ-
νη τὰ φοβερὰ κι' ἀπόκρυμνα

βράχια τοῦ θεόρατου πέτρι-
νου θουνοῦ.

Ὅταν καμμιὰ φορά, φθά-
νει ἐπάνω, ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα
ἢ γλῶσσα τῆς ἔχει θγῆ ἔξω
δυσσπιασμένης.

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Τατα-
μπού, ποῦ ἔχουν ξυπνήσει καὶ
βρίσκονται ἀνακαθισμένοι ἔ-
ξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, τὴν ὑπο-
δέχονται χαμογελῶντας:

— Τί ἔσπασες, Χουχού; Πῶς
τόσο πρωὶ ἐδῶ;

— Ἐμένα θ' ἀποθύμησε τὸ
πουλάκι μου! μουρμουρίζει ὁ
Ποκοπίκο κάνοντας πῶς στρί-
βει ἀγέρωχα τὸ ἀνύπαρκτο
ὑρειμάνιο μουστάκι του.

Ἐνῶ ἀμέσως, παραμερίζον-
τας τὴν προσποιητὴ σοβαρό-
τητά του, ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια. Καὶ λέει στὴ Χουχού,
τιοῦ φουσαάει καὶ ξεφουσαάει
ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα:

— Πῶς φούσκωσες ἔτσι μω-
ρὴ Μαμζέλ; Πολὺ χαριτωμέ-
νη μούχεις γίνει: Ἀνώτερη
κι' ἀπὸ τουλούμι μὲ μούστο!
Χά, χά, χά!...

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη «γὸ
ἡσσα» παίρνει μερικὲς γρή-
γορες ἀνάσες ἀκόμα. Καὶ ὅ-
ταν ἀρχίζει νὰ συνέρχεται, ἀ-
ποκρίνεται στὸ νᾶνο μελιστά-
λακτα:

— Τρομάρα νὰ σοῦρθη, χρυ-
σὸ μου! Μὲ συγχωρεῖτε κι-
δulas!

Ἐνῶ, γυρίζει μὲ θιάσι
στὸν Γκαούρ καὶ τὴν Τατα-
μπού. Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ τὸ
σκοπὸ τῆς πρωϊνῆς τῆς ἐπι-
σκέψεως:

— Καλέ, ὁ Ἀφέντης μου

κι' ἡ κυρὰ Μαντάμα μου, σᾶς
περικαλοῦνε νὰ πάτε στὸ ἀρ-
χοντικὸ τοὺς!

— Γιατί; ρωτᾷ ἡ μελαψὴ
Ἑλληνίδα.

— Καλέ, θέλουνε νὰ συζη-
τήσετε περὶ κάποιου σοβαροῦ
θεμάτων!...

— Δηλαδή, τί συμβαίνει ;
ρωτᾷ τώρα ὁ γιγαντόσωμος
Γκαούρ.

Ἡ Χουχού κομπιάζει ν' ἀ-
ποκριθῇ:

— Καλέ δὲν ξέρω... Δὲν
μοῦ εἶπανε τίποτις!...

— Νὰ σᾶς διαφωτίσω τοῦ
λόγου μου! πετάγεται ὁ Πο-
κοπίκο.

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ δείχνοντας
μὲ περιφρόνησι τὴ Χουχού:

— Σίγουρα θὰ θέλουνε νὰ
σᾶς κάνουνε τὰ προξενιά γιὰ
νὰ παντρευτῶ αὐτὸ τό... του-
λούμι!

Ἡ πυγμαία ποῦ τὸν ἀκούει
γίνεται μπαρούτι.

— Μπα ποῦ κακοχρόνο νά-
χης, χρυσὸ μου! τοῦ κάνει.
Καλέ ἐγώ, δὲν εἶμαι γιὰ τὰ
μοῦτρα σου! Θὰ παντρευτῶ
Πρίγκιψ καὶ ἄνω! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιδulas!

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού
σηκώνονται τώρα. Καὶ παίρ-
νοντας μαζί τοὺς τὴ Χουχού,
ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ
τρομακτικὰ βράχια τοῦ θου-
νοῦ.

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς φωνάζει
γελῶντας:

— Στὸ καλὸ κι' ἀπὸ τὸ πε-
ζοδρόμιο!...

Καὶ προσθέτει:

— Ἄν ὁ Μεγαλειότατος ἐν-

διαφέρεται για γαμπρό της
Μαμζέλ, να μου τηλεγραφήση
να τού πάω κανένα... χιμπα-
τζή! Χά, χά, χά!...

Σχεδόν άμέσως τούς σκάει,
φρέσκο-φρέσκο, και τὸ ἀπα-
ραίτητο στιχάκι :

«Καὶ πέν'τε στὸν Ταρζάναρο
ἂν θὲ νὰ νάνη γέλια,
νὰ στήση τὴ Χουχ-ύνα του
γιὰ σκισαχίρ' μέσ' τ' ἀμπέλια!»

ΤΑ ΣΠΛΑΧΝΑ
ΤΟΥ «ΜΑΥΡΟΥ ΒΟΥΝΟΥ»

Τέλος, ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τα-

ταμποῦ φθάνουν στὴ σπηλιά.
Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν τοὺς
ὕποδέχονται μὲ μεγάλη χαρὰ
καὶ ἀγάπη.

— Σᾶς τοὺς ἔφερα! λέει ἡ
Χουχού στ' ἀφεντικά της. Ὅ-
σο γιὰ τὸν Ποκοπίκο δὲν τὸν
ἔφερα, πρῶτον καθότι δὲν
μοῦ εἶπατε νὰ τὸν φέρω καὶ
δεύτερον, καθότι λέει πῶς
τυγχάνω τουλούμι μὲ λάδι.
Καὶ ναι μὲν μπορεῖ νὰ τυγ-
χάνω τουλούμι, ἀλλὰ ὄχι μὲ
λάδι, ἀλλὰ μὲ μέλι! Ποῦ νὰ
τὸ τρώτε καὶ νὰ γλείφεται τὰ
...δακτυλικά σας ἀποτυπώμα-

Ἡ φοβερὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας βάζει κρυφὰ φωτιά
στὴν καλύβα τοῦ Γκαοῦρ καὶ τῆς πανώριας Ταταμποῦ.

τα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὸ ἀρχοντικό ζευγάρι τῆς Ζούγκλας προσφέρει στοὺς δυὸ καλεσμένους του γλυκό-χυμα φρούτα καὶ κρυσταλλέ-νιο νερὸ τῆς πηγῆς.

Κι' ἔταν τρῶνε καὶ χορταί-νουν, ἡ πανέμορφη ξανθειὰ Τζέιν τοὺς ἐξηγεῖ :

— Πέρα, μακριὰ πρὸς τὴ Δύσι, θρίσκεται ἓνα τεράστιο μαῦρο βουνό!... Ψηλὰ στὴν κορφή του ὑπάρχει μιὰ με-γάλη τρύπα! Μιὰ τρύπα ποὺ φθάνει ὡς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα αὐ-τό, βγαίνουν, μέρα καὶ νύ-χτα, πυκνοὶ καὶ μαῦροι κα-πνοί!...

»Μὲ λίγα λόγια τὸ «Μαῦ-ρο βουνό» ὅπως ἔχουμε μά-θει, ἔχει στὰ σπλάχνα του ἀ-τέλειωτο πολῦτιμο χρυσάφι!..

»Ἔτσι, ἐγὼ κι' ὁ Ταρζάν πήραμε τὴν ἀπόφασι νὰ πα-ρατήσουμε τὴ σπηλιά μας καὶ νὰ πᾶμε νὰ στήσουμε μιὰ κα-λύθα ἐκεῖ... Μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀποκτήσουμε ἀμέτρητους θη-σαυροὺς!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἐ-
"οῦγε χωρὶς νὰ μιλήσῃ, συνε-
χίζει τῶρα :

— Γι' αὐτὸ στείλαμε τὴ Χουχού καὶ σὰς καλέσαμ' ἐ-
δῶ... "Ἄν θέλετε, παρατήστε
κι' ἐσεῖς τὸ πέτρινο βουνό σας
κι' ἐλᾶτε μαζί μας. Θὰ στή-
σετε μιὰ καλύθα κοντὰ στὴ
δική μας καὶ θ' ἀποκτήσετε
κι' ἐσεῖς ἓνα ὀλόκληρο θησαυ-
ρό!... Ἔτσι κι' ἐσεῖς κι' ἐμεῖς
θὰχομε συντροφιά καὶ θὰ

ζοῦμε σὰν καλοὶ κι' ἀγαπημέ-
νοι φίλοι!

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὴν πρό-
τασι τοῦ Ταρζάν καὶ γιὰ λίγο
μένει ἀμίλητος καὶ βαθειὰ
συλλογισμένος. Τέλος, μουρ-
μουρίζει :

— Σὰς εὐχαριστοῦμε κι'
ἐγὼ κι' ἡ Ταταμποῦ ποὺ μᾶς
σκεφτήκατε καὶ θέλετε τὸ κα-
λὸ μας... Ὅμως, τί νὰ τὸ κά-
νουμε' ἐμεῖς τὸ χρυσάφι; Τί
μᾶς χρειάζεται ἐδῶ στὴ Ζούγ-
κλα ποὺ ζοῦμε; Προτιμᾶμε
νὰ εἴμαστε φτωχοὶ κι' εὐτυχι-
σμένοι στὴν κορφή τοῦ περή-
φανου βουνοῦ μας. Τί τοὺς
θέλουμε τοὺς θησαυροὺς;

Καὶ γυρίζοντας στὴν πανώ-
ρια μελαψὴ συντρόφισσά του,
ρωτᾷ :

— Ἔτσι, Ταταμποῦ;

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας»
κάνει μιὰ ἀρνητικὴ κίνησι τοῦ
κεφαλιοῦ τῆς :

— Ὁχι, Γκαούρ!.. Τὸ χρυ-
σάφι μᾶς χρειάζεται. Καὶ
πρέπει ν' ἀποκτήσουμε ὅσο
μποροῦμε πιὸ πολὺ ἀπ' αὐτό!

— Γιατί; ρωτᾷ χαμένα ὁ
γίγαντας.

— Ξεχνᾷς, λοιπόν, πὼς ἡ
μικρὴ, μὰ δοξασμένη Πατρί-
δα μας εἶναι φτωχεῖα;! Γι'
αὐτὸ πρέπει νὰ τῆς στείλουμε
πολὺ χρυσάφι! Νὰ γίνῃ πλού-
σια, δυνατὴ κι' εὐτυχισμένη
χώρα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κυτ-
τάζει μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη τὴν
ὑπέροχη συντρόφισσα τῆς
καρδιάς του. Καὶ ἀμέσως γυ-
ρίζει στὸν Ταρζάν.

— Ναι, ἀδελφέ μου! τοῦ

λέει. Θ' αφήσουμε τη σπηλιά του θουνοῦ μας... Θάρθουμε κι' ἐμεῖς μαζί μας!..

... ..

Σὲ λίγο ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τάταμποῦ, φεύγουν ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἔχουν μείνει σύμφωνοι νὰ συναντηθοῦν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ στὴ μεγάλη Πηγὴ.

Κι' ἀπὸ κεῖ, ὅλοι μαζί πιά, θὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ μακρυνὸ Μαῦρο Βουνὸ μὲ τὸ πολῦτιμο χρυσάφι!..

ΟΝΕΙΡΑ «ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ»

Πρωῒ-πρωῒ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ φίλοι μας τῆς Ζούγκλας, βρίσκονται συγκεντρωμένοι στὴ μεγάλη Πηγὴ.

Φαίνονται ὅλοι τους αἰσιόδοξοι, χαρούμενοι κι' εὐτυχισμένοι!..

Ὁ Ταρζάν μὲ τὸ χρυσάφι ποῦ ὀνειρεύεται ν' ἀποκτήσῃ, λογαριάζει καὶ λέει:

— Θὰ κουβαλήσω ἀμέτρητους μαστόρους κι' ἐργάτες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴν πατρίδα μου!... Θὰ τοὺς πληρώσω ὅσα κι' ἂν μοῦ ζητήσουν!... Φτάνει νὰ μοῦ χτίσουν, ἐδῶ στὴ Ζούγκλα, τὸ πιὸ μεγάλο καὶ πλούσιο παλάτι τοῦ Κόσμου!..

»Ὁ μεγαλόπρεπος θρόνος ποῦ θὰ καθομαι θὰ εἶναι ὀλόκληρος ἀπὸ ἀτόμιο καὶ καθαρὸ χρυσάφι! Στολισμένος μὲ

ἀμέτρητα πολῦτιμα διαμάντια καὶ ἄλλα ἀτίμητα πετράδια!...

»Θὰ ἔχω ἑκατοντάδες σκλάβους καὶ σκλάβες γιὰ νὰ μὲ ὑπηρετοῦν! Κι' ἐγὼ θὰ κάθωμαι ξαπλωμένος χωρὶς νὰ κάνω τίποτα!... Θὰ σκάψω ἀκόμα καὶ βαθειὰ οκοτεινὰ μπουντρούμια κάτω ἀπὸ τὸ Παλάτι μου. Γιὰ νὰ κλείνω μέσα σ' αὐτὰ τοὺς ἐχθροὺς μου! Κι' ἐκεῖ, νὰ πεθαίνουν, μὲ τὴν ἡσυχία τοὺς ἀπὸ τὴν πείνα, τὴ δίσπα καὶ τὴ βρωμιὰ!..

»Θὰ ἔχω τέλος κι' ἀμέτρητους σωματοφύλακες γιὰ νὰ προστατεύουν τὴ ζωὴ μου!.. Γιὰ νὰ μὴ μπορῇ, κανένας πιά, νὰ μὲ ρίξῃ ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς Ζούγκλας γιὰ νὰ βασιλέψῃ αὐτός!..

... ..

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Τζέϊν κάνει ἄλλα ὄνειρα γιὰ τὸν ἑαυτό της :

— Μὲ τὸ ἀτέλειωτο χρυσάφι ποῦ θ' ἀποκτήσω θὰ φύγω ἀπὸ τὴν καταραμένη Ζούγκλα καὶ θὰ γυρίσω στὴν ὠραία πατρίδα μου: τὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ, θ' ἀγοράσω τὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ μέγαρο καὶ θὰ τὸ γεμίσω μὲ τὰ πιὸ ἀκριθὰ ἐπιπλά!..

Μέσα στὰ τεράστια φωτισμένα σαλόνια τοῦ, θὰ δίνω γεύματα, χοροὺς καὶ δεξιώσεις. Θὰ γίνω ἡ πιὸ πλούσια κι' εὐτυχισμένη κυρία τῆς ἀγλικῆς ἀριστοκρατίας!..

»Υστερα θὰ θρῶ κάποιον

τρόπο νά κάνω τόν Γκαούρ νά νοιώση στήν καρδιά του τρελή αγάπη γιά μένα... Τότε θά τόν πάρω στήν 'Αγγλία, θά τόν παντρευτώ καί θά τόν κάνω "Αγγλο τζέντλεμαν!...

.....

'Από τήν ἄλλη μεριά, ὁ Γκαούρ καί ἡ Ταταμπού, συλλογίζονται :

— Θά δουλεύουμε σκληρά μέρα καί νύχτα γιά νά μαζέψουμε ὅσο μπορούμε περισσότερο χρυσάφι! "Υστερα θά τὸ φορτώσουμε σ' ἓνα κοπάδι ἐλέφαντες καί θά τὸ κατεβάσουμε στὸ μεγάλο Λιμάνι... 'Απ' ἐκεῖ θά γεμίσουμε τ' ἀμπάρια πολλῶν μεγάλων καραβιῶν!... Κι' ὅλα μαζί θά σαλπάρουνε γιά τήν ἀγαπημένη μας Πατρίδα.

»'Ετοι, τὴ δοξασμένη 'Ελλάδα, θά πάψῃ πιά νά τὴ θασανίζῃ ἡ φτώχεια κι' ἡ κακομοιριά!..

ΟΝΕΙΡΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

'Η Χουχού, κάνει κι' αὐτὴ τὰ σχέδια τῶν ὀνείρων της. Καί φαίνεται κατενθουσιασμένη καί πανευτυχής :

— 'Εγὼ καλέ, ξεφωνίζει, θά μαζέψω ἓνα μεγάλο θουνό ἀπὸ χρυσάφι!... Μόλις τὸ λοιπὸν τὸ δοῦνε οἱ γαμπροί, θά πιάσουνε οὐρά γιά νά μὲ παντρευτοῦνε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

.....

'Αλλὰ κι' ὁ φοβερὸς καί τρομερὸς Ποκοπίκο κάνει τοὺς δικούς του λογαριασμούς, μουρμουρίζοντας :

— "Αν καμμιὰ θολά, ἀδερφέ μου, γίνω Λεφτάς, τὸ πρῶτο-πρῶτο πού θά κάνω εἶναι νά...

'Η μελιστάλακτη πυγμαία τὸν διακόπτει :

— Νά μὲ παντρευτῆς! "Ετσι, χρυσό μου;

— "Οχι, τῆς ἀποκρίνεται.

— Γιατί; τὸν ρωτᾷ κατσοφιάζοντας ἡ Χουχού.

Κι' ὁ νᾶνος τῆς πληρώνει τὴν προσβολή πού τοῦ ἔκανε χθές, μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα :

— Καθότι δὲν εἶσαι γιά τὰ ... μούτρα μου!

'Η πυγμαία ξεροκαταπίνει καί τὸν ρωτᾷ πάλι :

— Καί τότες καλέ; Τί θά κάνης ἄμα γίνῃς Λεφτάς;

— Θά στείλω τὴ χατζάρα μου στήν 'Αμερική!..

— Μπά;! Γιά νά τὴ θάλουνε στὸ Μουσεῖο ;

— "Οχι... Γιά νά μοῦ τήν... ἐπιχρυσώσουνε!

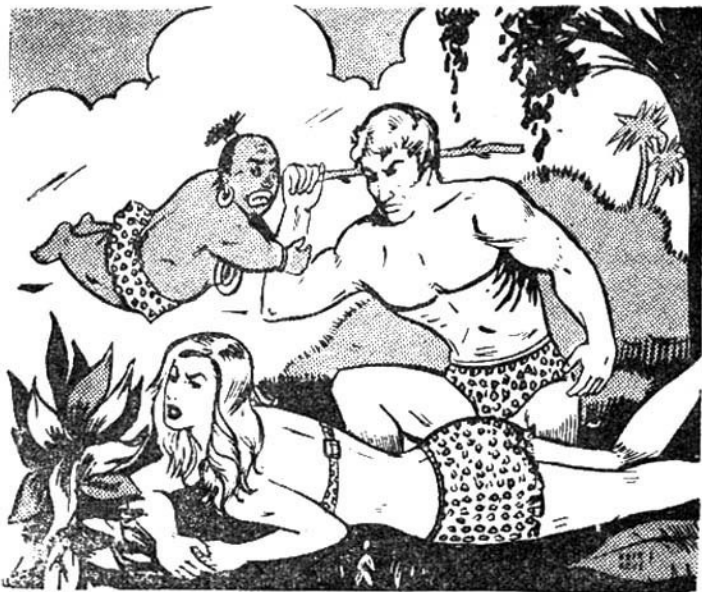
.....

'Ο μόνος πού δὲν φαίνεται ἐνθουσιασμένος, εἶναι ὁ ἀγαθὸς καί καλόκαρδος Μπέϊμπυ.

Όταν ὅλοι ξεκινᾶνε νά φύγουν, ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Πριτσινώθηκες ἐδῶ, Παυσηλότεα; τὸν ρωτᾷ ὁ Ποκοπίκο.

— Καί θέβαια καί θεβαιό-

Ὁ Ταρζάν κτυπάει μὲ λυσσα καὶ μανία τὴν ἀδιόρθωτη συν-
τρόφισσα τευ. Ἡ Χευχεὺ κάνει τ' ἀδύνατα - δυνάτ' γιὰ
νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τὴ δερνεῖ ..

τατα! τοῦ ἀποκρίνεται μελαγ-
χολικά.

— Δηλαδή, ἀδερφέ μου,
δὲν ἐνδιαφέρεσαι περὶ διὰ
χρυσάφι μαλαματένιο;

— Τί νὰ τὸ κάνω; Σάμπως
... τρώγεται;

Ἐκείνη τῇ στιγμή ἀκούγε-
ται αὐστηρή ἢ φωνὴ τοῦ "Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας :

— "Ἐλα, λοιπόν, Μπέϊμπυ!
Πάρε τὰ πόδια σου, παιδί
μου!...

Ὁ πρίγκιπας, μὲ τὰ γυα-
λιά, τὸ στυλό καὶ τὸ ρολογά-

κι τοῦ χεριοῦ, τρέχει κοντὰ
στον πατέρα του καὶ τὸν πα-
ρακαλᾷ :

— "Ἀφσέ με, Μπαμπά, νὰ
μείνω ἐγὼ ἐδῶ. Δὲν θέλω
νᾶρθω γιὰ χρυσάφι..

— Γιατί; ρωτᾷ ἀπορῶντας
ὁ Ταρζάν.

— Καθότι εἶναι σκληρὸ καὶ
δὲν μασιεῖται, τοῦ ἐξηγεῖ ὁ
Ποκοπύκο.

— Γιατί δὲν θέλεις νᾶρθης
μαζί μας; τὸν ξαναρωτᾷ,
πιὸ δυνατὰ τώρα, ὁ "Ἀρχον-

τας της Ζούγκλας. Μήπως φοβάσαι;

Ο ΜΙΚΡΟΣ... ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ I

— Και θέβαια και θεβαιότατα! του αποκρίνεται ο Μπέιμπυ, περήφανα και με καμάρι!

— Μπά;! Και γιατί φοβάσαι;

— Γιατί είμαι μορφωμένος και ξέρω!...

— Τι ξέρεις; τόν ρωτάει τώρα η Ταταμπού.

Και ο γιός του Ταρζάν αρχίζει να τους εξηγεί :

— Έκεί που πάτε, καθώς καταλαβα, είναι ήφαιστειο!... 'Η μεγάλη τρύπα στην κορφή του μαύρου βουνού που θγάζει καπνούς λέγεται κρατήρας!...

— Τό λοιπόν; κάνει περιεργος ο Ποκοπίκο.

— Τό ήφαιστειο λοιπόν αυτό, μπορεί ξαφνικά ν' αρχίσει να θγάξη λάβα και να καούμε!...

Ο Ποκοπίκο άπορεί :

— Θα καούμε άπ' τή... φάβα; Μέγας είσαι Κύριε! Και είναι άνάγκη να τη φάμε καφτή; Δέν τήν αφήνουμε λιγάκι να κρυώσει;

Ο Γκαούρ, που όσο μιλάει ο Μπέιμπυ, τόν άκούει μ' ενδιαφέρον, ρωτάει τώρα:

— Τι είναι τό ήφαιστειο; Πρώτη μου φορά άκούω αύτή τη λέξι!...

Ο γιός του Ταρζάν του εξηγεί με ύφος βαρύ έπιστη-

μονικό :

— Τό ήφαιστειο είναι ένα πράγμα που λέγεται ήφαιστειο διότι σκάει σάν ήφαιστειο και ο Θεός να σάς φυλάη από ήφαιστειο! Καταλάβετε ;

— Πάρ' τονε στο χρόνο σου να σου πη και του γάμου ! μουρμουρίζει ο Ποκοπίκο.

Η Χουχού κυττάζει με θαυμασμό τόν Μπέιμπυ:

— Καλέ εσύ είσαι άνώτερος κι' από θλάξ, γλύκα μου! Με συγχωρείτε κιόλας!

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας άγριοκυττάζει τό γιό του και τόν τραβάει από τό μπράτσο κάπως άπότομα.

— Πάμε, του λέει.

Ο Μπέιμπυ ριζώνει τά πόδια του στο χώμα σάν πεισματάρικο γαϊδούρι:

— Δέν πάω πουθενά!.. Έγώ φοβάμαι τά ήφαιστεια γιατί είμαι μορφωμένος!...

Ο Ταρζάν τόν άρπάζει με τό άριστοτέρο του χέρι από τά μαλλιά και τόν άνασηκώνει. Ένώ με τό δεξί του αρχίζει να τόν κτυπάη δυνατά στο σθέρκο.

— Άκου στράκες, άδερφέ μου! μουρμουρίζει ο Ποκοπίκο. Σάν θαρελόττα κάνουνε, που να μην άθασκαθούνε!...

Και φωνάζει στον Άρχοντα της Ζούγκλας:

— Κάνε κράτει, μωρέ Μεγαλειότητα! Είναι που είναι «μορφωμένο» τό παιδί, μη τό θαράς κι' έλόγου σου γιατί θά τό... παραμορφώσης!

Ο Ταρζάν όταν νοιώθη τήν

παλάμη του νά πονάη, σταματάει.

— Λοιπόν; Θάρθης τώρα; ρωτάει άγρια τὸ γιό του.

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότατα! τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος κλαψουρίζοντας.

Κι' ἔτσι, ὅλοι μαζί, ξεκινᾶνε πάλι παίρνοντας τὸ μονοπάτι πρὸς τὴ Δύσι πού θὰ τοὺς βγάλῃ στὸ μακρινὸ καὶ παράξενο Μαῦρο Βουνό!...

ΔΥΟ ΣΩΡΟΙ ΑΠΟ ΧΡΥΣΑΦΙ!

Τέλος, φθάνουν ἐκεῖ καὶ σταματᾶνε στοὺς πρόποδες... Ἀπὸ τὰ δέντρα πού θρίσκονται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι γύρω, κόβουν χοντρά καὶ λεπτά κλαδιά...

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέϊμπυ καὶ ἡ Χουχού φτειάχνουν μιὰ εὐρύχωρη δική τους καλύβα...

Τὸ ἴδιο κάνουν κι' ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο...

Σὲ λίγο τὰ δυὸ πρόχειρα σπιτάκια τους εἶναι ἔτοιμα. Καὶ δὲν ἀπέχουν οὔτε ἑκατὸ θήματα τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἡ Χουχού στεναχωριέται γι' αὐτό :

— Κρίμας, χρυσό μου, λέει στὸν Ποκοπίκο. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχαμε... μεσοτοιχία!...

Ἐχει νυκτώσει πιά.. Καὶ κατακουρασμένοι ὅλοι τους ἐτοιμάζονται νὰ τὸ ρίξουν στὸν ὕπνο. Ὁμως, ὁ Μπέϊμπυ ἔχει ἀντιρρήσεις :

— Ἔτσι θὰ κοιμηθοῦμε, Μπαμπά; ρωτάει τὸν Ταρζάν. Χωρὶς νὰ φάμε, δηλαδή;

— Αὔριο! τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Τώρα εἴμαστε κουρασμένοι.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀποστομώνει :

— Μπορεῖ τὰ χέρια μας νὰ εἶναι κουρασμένα, κύριε Τέτοιε μου! Τὰ δόντια μας ὅμως εἶναι λίαν ξεκούραστα. Ὁλητὴν ἡμέρα... τεμπελιάζανε!

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότατα! κάνει συμφωνώντας ὁ Μπέϊμπυ.

Ποιὸς τοὺς ἀκούει ὅμως!... Ἔτσι, στὴ μιὰ καλύβα, τὴν πιὸ μεγάλην, πλαγιάζουν, σὲ λίγο, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ἡ Χουχού καὶ τελευταίος, θαρρυγκομῶντας, ὁ ἀχόρταστος Μπέϊμπυ...

Στὴν ἄλλη καλύβα: ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο. Ὁ Γκαούρ — ὅπως γινόταν καὶ στὴ σπηλιά — πλαγιάζει ἀπ' ἔξω, μοναχός του.

.....

Ὡσπου κάποτε ἡ μαύρη νύκτα τελειώνει... Καὶ ἡ ἡσυχία αὐγὴ ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράξῃ.

Ὅλοι—ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπέϊμπυ— ξυπνᾶνε χαρούμενοι.

— Ἐμπρὸς γιὰ δουλειά ! φωνάζει ὁ Ταρζάν.

— Καὶ γιὰ φαί, πότε, Μπαμπάκα μου; ρωτάει μὲ δέος ὁ διάδοχός του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἐξηγεῖ :

— Τώρα εἴμαστε ξεκούρα-

στοι καὶ πρέπει νὰ δουλέψουμε!.. Ἀργότερα ποὺ θὰ κουραστούμε, θὰ φάμε...

Ὁ Ποκοπικό «παίρνει τὰ κομμάτια» τοῦ Μπέιμπυ:

— Γιά στάσου, κύρ- Μεγαλειότατε! Ὅπως σὲ βολεύει θὰ μᾶς τὰ λές, δηλαδή; Ὁταν εἴμαστε κουρασμένοι μᾶς στέλνεις νὰ ψοφολογήσουμε νηστικοί. Ὅταν εἴμαστε ξεκούραστοι μᾶς στέλνεις νὰ δουλέψουμε ἀφάγωτοι. Τούτέστι: μονά-ζυγά δικά σου!.. Ἔτσι, Πανυψηλότατε;

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότατα, Πικοπόκο!

— Ποκοπικό με λένε, τὸν δι-ορθώνει ὁ νᾶνος. Δὲν θὰ κάνης λάθος καμμιά φορά νὰ πῆς... σωστά τ' ὀνομά μου;

— Μὲ συγχωρεῖς, ὅλο τὸ ξεχνᾶω, Ποκαπικό μου! τοῦ κάνει ὁ ἀδιόρθωτος Μπέιμπυ.

Ὁ νᾶνος τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια:

— Πλατυποδία τοῦ ἐγκεφάλου, ἔχεις ἀδερφέ μου!.. Ἡ πείνα σὲ θάρσσε στη γκλάβα!

... ..

Σὲ λίγο ἔχουν σκαρώσει ὅλοι τους πρωτόγονα ἐργαλεῖα. Κι' ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ σκάθουν μὲ αὐτὰ τὰ πλευρά τοῦ παράξενου Μαύρου Βουνού...

Ἡ κάθε συντροφιά ἐργάζεται χωριστά καὶ γιὰ λογαριασμό της. Ἀνοίγουν, δηλαδή, δικά τους μεταλλεῖο...

Καὶ νά:

Πρῶτος ὁ κωμικοτραγικός Ποκοπικό θρῖσκει, μέσα στὰ χρώματα ποὺ σκάθει, ἓνα με-

γάλο καὶ ἀστραφτερὸ κομμάτι. Καὶ ξεφωνίζει τρελλὸς ἀπὸ χαρά:

— Χρυσάφι, θρέε! Χρυσάφι μαλαματένιο... θρέε!...

Στὸ μεταξύ, σκαρώνει καὶ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι, ποὺ τὸ τραγουδαὶ μὲ φάλτσο... ἐνθουσιασμό:

«Πῶ, πῶ, μεγάλος θησαυρός!
Φέρετε μου ἓνα ζεμπιλί!..
Ἀνὰν, χρυσάφι, μέγανες μιν!
Χρυσός, ἰὰ φᾶν' κι ἐλ σκύλη!»

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ ἀπὸ τὴ συντροφιά τοῦ Ταρζάν, πρώτη ἢ Χουχού θρῖσκει ἓνα κομμάτι πολυτίμο μέταλλο.

— Καλὲ ἀπ' αὐτὸ θὰ σάξουμε τίς θέρρες μας, χρυσὸ μου! φωνάζει στὸν Ποκοπικό.

Ὁ πεινασμένος Μπέιμπυ ἀρπάζει τὸ χρυσάφι ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τὸ περιεργάζεται μὲ λαχτάρα. Εἶναι ἓνα σκληρὸ κομμάτι θαμποκίτρινο.

— Σὰν φάβα πετρωμένη εἶναι! μουρμουρίζει καθὼς ξερογλείφεται νοσταλγικά...

... ..

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ, τὸ κάθε «Συνεργεῖο» ἀρχίζει νὰ σηματοπίζει ἓνα δίκό του σωρὸ ἀπὸ μικρὰ ἢ μεγάλα κομμάτια χρυσοῦ!..

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΙΣ

Ἔχουν περάσει, ἀπὸ τότε, πολλὲς ἡμέρες...

Καὶ οἱ δύο συντροφίες ἐρ-

— «Βοήθεια, Γκαούρ! φωνάζει ο Ποκοπίκο. Πρόλαβε να με σώσης γιατί θα τη . . . σφάξω! . . .»

γάζονται ακούραστες, με δρε-
ξι και κέφι. Έχουν μαζέψει
από έναν άτιμητο θησαυρό ή
κάθε μία!... Μόνο που ο χρυ-
σός σωρός του Γκαούρ είναι
κάπως πιο μεγάλος από το
σωρό του Ταρζάν.

— Σας φάγαμε, αδερφέ
μου! φωνάζει κοροϊδευτικά ο
Ποκοπίκο. Το «βουναλάκι» το
δικό μας έχει... πρόωρη ανά-
πτυξη! Το δικό σας έχει... κα-
ταιάσει!

Ή σασανική Τζέιν ρίχνει
κρυφές ματιές ζηλίας στο
χρυσάφι του Γκαούρ και της

Ταταμπού. Άναστενάζει φαρ-
μακωμένη, μά δεν λέει τίπο-
τα...

.

Στο πίσω μέρος του παρά-
ξενου «Μαύρου Βουνού» ζή
μιά άγρια φυλή μαύρων Ιθα-
γενών. Άρχηγός τους είναι ο
τρομερός Μάκ-Ρόν!

Και οι άπαίσιτοι αυτοί καν-
νίβαλοι δεν άργούν να μάθουν
πώς μία συντροφιά από ξέ-
νους έχουν πατήσει το βουνό
τους και το σκάσουν.

"Ετσι, ξαφνικά μιὰ νύκτα, τούς κάνουν έπιθεσι. Θέλουν νά τούς σκοτώσουν γιά ν' άρπάξουν τούς δυό μεγάλους σωρούς τοῦ χρυσαφιού πού έχουν μαζέψει.

.....

Έκείνο τὸ θράδυ ὁ Ποκοπικό είχε άύπνια. Στριφογύριζε σάν άρνι τῆς σούθλας στά στρωσίδια του. Καί φυσούσε καί ξεφυσούσε σάν άτμομηχανή στὸν άνήφορο!... "Ένα κακὸ προαίσθημα πού είχε, δέν τὸν άφηνε νά κλείσῃ μάτι. "Ετσι, σέ μιὰ στιγμή, άκούει άπό μακριά τούς άραπάδες νά πλησιάζουν.

Ξυπνάει άμέσως τὴν Ταταμποῦ καί τὸν Γκαούρ. "Υστερα, τρέχει στὴν πιλαϊνὴ καλύβη καί ξεσηκώνει καί τούς ὑπόλοιπους. "Όλοι πειτάγοντ' έξω.

— "Ακούτε πατημασιές; τούς λέει. Κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα!...

"Ο Μπέϊμπυ τὸν διορθώνει άφηρημένος:

— "Όχι «φάβα»! Λάβα σου εἶπα πὼς τὴ λένε.

Οἱ δυό ὑπέροχοι γίγαντες προχωροῦν τώρα σιγά καί μὲ κάθε προφύλαξι. Τραβάνε πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ακούγεται τὸ ποδοβολητό. Καί σέ λίγο κρύβονται πίσω άπό δυό κορμούς δέντρων.

"Ετσι οἱ Καννίθαλοι ζυγώνουν άνύποπτοι... Καί αντί νά κάνουν αἰφνιδιασμό, πέφτουν σέ παγίδα.

"Ο Γκαούρ με τὸ φοβερό

ρόπαλο κι' ὁ Ταρζάν μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι χύνονται σάν μανιασμένα θεριά πάνω στοὺς έπιδρομεῖς.

Καί μιὰ τρομακτικὴ μάχη άρχίζει...

Οἱ ξαφνιασμένοι άραπάδες σαστίζουν καί μπερδεύονται μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. "Αντὶ νά κτυποῦν τούς αντίπαλους τους, κτυπᾶνε ὁ ἕνας τὸν άλλον! "Αλληλοσπαράζονται μὲ τὰ κοντάρια καί τίς χατάρες τους!...

Δέν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές καί φθάνει τρέχοντας καί ἡ Ταταμποῦ. "Ατρόμητη, ὅπως πάντα, ὀρμάει σάν τίγρι καί παίρνει μέρος στὸ μακελειὸ πού γίνεται!...

"Ο Ποκοπικό καί ἡ Χουχοῦ ἔχουν κρυφθῇ κάπου ἐκεῖ κοντά. Παρακολουθοῦν μὲ τ' αὐτιά τους τὸ κακὸ πού γίνεται! Καί ὁ νᾶνος κάθε τόσο ξεφωνίζει άγρια :

— Βαστάτε με, θρέεε! Βαστάτε με γερὰ νά μὴ τούς φάωω!...

"Η Χουχοῦ τοῦ ρίχνει ματιές γεμάτες θαυμασμό:

— Καλὲ πολὺ άτρόμητος εἶσαι χρυσὸ μου! "Ανώτερος κι' άπό... λαγός!

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙ'Ν

"Η μάχη συνεχίζεται γιά πολλή ὥρ' άκόμα...

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Τζέιν δέν παίρνει, θέβαια, μέρος στὸ μακελειὸ πού γίνεται, μὰ δέν μένει καί μὲ σταυρωμένα χέρια...

Ἄντὶ νὰ τρέξη νὰ βοηθήσῃ τὸ σύντροφό της, ὅπως ἔκανε κι' ἡ Ταταμπού, κάνει κάτι ἄλλο. Πολὺ πιὸ πρακτικὸ καὶ ... προσοδοφόρο:

Πλησιάζει, μὲ κάθε προφύλαξι, τὸ σωρὸ μὲ τὸ χρυσάφι τοῦ Γκαοῦρ. Καὶ ἀρπάζοντας, μὲ θιάσι, τὰ πιὸ μεγάλα καὶ ἀστραφτερά κομμάτια, τὰ ρίχνει στὸ δικό τους χρυσαφένιο σωρὸ!

Ἔτσι μεταφέρει μιὰ μεγάλη ποσότητα χρυσοῦ ἀπὸ τὸν ἕνα σωρὸ στὸν ἄλλο. Φέρνεται δηλαδή σὰν μιὰ κοινὴ κλέφτρα!

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού, παλεύοντας ὑπεράνθρωπα, καταφέρνουν ν' ἀποδεκατίσουν τὸ μπουλούκι τῶν Ἀνθρωποφάγων. Κι' ὅσους μέιναν ζωντανοὶ νὰ τοὺς τρέψουν σὲ ἀτακτη φυγὴ!...

Τὸ ἴδιο, φυσικά, κάνει καὶ ὁ τρομερὸς ἀρχηγὸς τους: ὁ ἀπαίσιος ἀρχικαννίβαλος Μάκ-Ρόν! Τρέχει καὶ αὐτὸς πανικόβλητος γιὰ νὰ σώσῃ τὸ θρωμερὸ τομάρι του! Εἶναι μάλιστα καὶ σοβαρὰ τραυματισμένος ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Ποκοπικό πού — κρυμμένος καθὼς εἶναι — τοὺς ἀκούει νὰ φύγουν οὐρλιάζοντας τρομαγμένοι, πανηγυρίζει τή... νίκη του:

— Πᾶνε κι' αὐτοὶ! Τοὺς ἔφαγαα!... Ζήτω ἐγώ, ζήτω τοῦ λόγου μου! Ζήτω τῆς Ἀφεντιάς μου!...

Κατασυγκυνημένη ἡ ρομαντικὴ Χουχού, καὶ μὴ βρίσκον-

τας ἄλλο τρόπο νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἐnthουσιασμό της, τοῦ σερβίρει μιὰ «περιποιημένη» καταπακιά στὸ σθέρκο:

— Κλάααααφφ!... Γειά σου Ποκοπικάρέ μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

.....

Σὲ λίγο ὁ νᾶνος καὶ ἡ πυγμαία, μαζί μὲ τὸν Γκαοῦρ, τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Ταταμπού, ξαναγυρίζουν στὸ μέρος πού βρίσκονται οἱ καλύβες τους. Ἔχει ξημερώσει καλὰ πιά. Εἶναι σχεδὸν ἡμέρα!...

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας καὶ ὁ κωμικοτραγικὸς μαῦρος νᾶνος, ὃχι μόνο δὲν προσέχουν, μὰ οὔτε κἂν ὑποψιάζονται τὴν κλοπὴ τοῦ χρυσοῦ ἀπὸ τὸ σωρὸ τους!

Μονάχα τὸ μάτι τῆς Ταταμπού — σὰν γυναικεῖο πού εἶναι — ἀντιλαμβάνεται τὸ ξαλάφρωμα πού ἔχει γίνεῖ. Καὶ συλλογιέται τρίζοντας τὰ κατάσπρα μαργαριταρένια δόντια της:

— Ἡ Τζέιν!... Σίγουρα ἡ Τζέιν τ'ἔχει κάνει. Μονάχ' αὐτὴ δὲν ἤρθε νὰ χτυπηθῇ μὲ τοὺς μαῦρους τοῦ Μάκ-Ρόν! Γι' αὐτὸ ἔμειν' ἐδῶ. Γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ κλέψῃ τὸ χρυσάφι μας. Τὸ ἱερὸ χρυσάφι πού ἀνήκει στὴν ἔνδοξη, μὰ φτωχέα, Πατρίδα μας... Τὴν ὑπέροχη Ἑλλάδα!...

»Ναί, ἡ Τζέιν!... Αὐτὴ εἶναι! Ὁ ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος Μπέιμπυ δὲν θὰ μποροῦσε πο-νὲ νὰ κἀν μιὰ τέτοια ἀτιμὴ πράξι!...

Ο ΚΛΕΨΑΣ ΤΟΥ ΚΛΕΨΑΝΤΟΣ

Αυτές τις σκέψεις κάνει ή ύπεροχη Κόρη της Ζούγκλας. Όμως κρατάει μυστική την ανακάλυψη της κλοπής και τη βεβαιότητά της για τη σατανική γυναίκα που την είχε κάνει...

Τίποτα δεν λέει σε κανέναν. Ούτε και σ' αυτόν τον Γκαούρ, τον αγαπημένο κι' αγνό σύντροφο της ψυχής και της καρδιάς της...

Προσμένει μόνο να περάση και αυτή ή μέρα.

.....

Και νά :

Κατά τα μεσάνυχτα ή πανώρια Ταταμπού θγαίνει κρυφά κι' αθόρυβα από την καλύβα τους.

Τό χρυσάφι, που τους έκλεψε ή συντρόφισσα του Ταρζάν, είχε μεγάλο και ιερό σκοπό! Άφου, όπως είχαν αποφασίσει, θά τδστελναν στην Πατρίδα τους για νά τη θγάλουν από τη φτώχεια και τη μίζερια. Για νά την κάνουν πλούσια, δυνατή κι' εύτυχισμένη!...

Έτσι, βρίσκει σωστό πως με κάθε τρόπο πρέπει νά τδ πάρη πίσω. Νά κλέψη κι' αυτή, δηλαδή, τδ κλεμμένο χρυσάφι τους!...

Αυτό και κάνει, χωρίς κανένα δισταγμό.

Πλησιάζει στδ σωρό του Ταρζάν και γεμίζει τις φούχτες της με μεγάλα κομμάτια του πολύτιμου μετάλλου... "Υ-

στερα, ξαναγουρίζοντας, τ' αδειάζει, μαλακά-μαλακά, στδ δικό τους σωρό... "Από εκεί που ή Τζέιν τά είχε κλέψει...

Η δουλειά αυτή, θέβαια, άργει κάπως νά τελειώση. Πρώτα, γιατί τδ χρυσάφι που έχει κλαπή είναι αρκετό και ύστερα γιατί ή Ταταμπού, θέλοντας νά μη κάνη τόν παραμικρό θόρυβο, έργάζεται και μετακινείται πολύ άργά...

Παρ' όλες όμως αυτές τις προφυλάξεις, δεν καταφέρνει ως τδ τέλος νά περάση άπαρατήρητη ή πράξι της.

Ξαφνικά, από την καλύβα του Ταρζάν ξεπετάγεται αθόρυβα έξω ή Τζέιν... "Αντικρύζει τη μισητή Ταταμπού νά «κλέβη» τδ χρυσάφι τους και ξεφωνίζει μανιασμένη:

— Κλέφτρα!... Τιποτένια! "Ατιμη!...

Τή λούζει με άμέτρητες και άφάνταστα θαρειές και πρόστυχες θρισιές!...

Έξω φρενών τώρα και ή περήφανη Έλληνίδα της φωνάζει άγρια :

— Έσύ είσαι ή κλέφτρα!... Έγώ δεν κλέβω τδ χρυσάφι σας!... Πάιρνω πίσω μονάχα αυτό που μάς έκλεψες!...

Όμως, ή μανιασμένη Τζέιν όρμάει κατά πάνω της νά τη σπαράξη με νύχια και δόντια!

Και οι δυο πανώριες γυναίκες πιάνονται γρήγορα στά χέρια και παλεύουν και χτυπιώνται σάν άγρια θερία!... Η μιά τραβάει την άλλη από τά πλόςσιτε μαλλιά, ζητώντας νά της βγάλη τά μάτια!...

ΚΑΙ Ο ΚΑΥΓΑΣ ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ

Ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τὴ φα-
σαρία τους, φυσικά, ἔχουν ξυ-
πνήσει καὶ τρέχουν κοντὰ
τους: ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ὁ
Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού... Μο-
νάχα ὁ Μπέιμπυ ροχαλίζει μα-
κάρια, ξαπλωμένος ἀνάσκελα
μέσα στὴν καλύβα τοῦ βασι-
λιά πατέρα του!...

Οἱ δυὸ γίγαντες, τραβᾷνε ὁ
καθένας τὴ συντροφισά του.
Καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία κα-
ταφέρνουν τέλος νὰ τὶς χω-
ρίσουν. Στὰ χέρια τους σφίγ-
γουν, κι' οἱ δυό, ἀκόμα, τοῦ-
φες ἀπὸ τὰ μαλλιά πού ἔχουν
ξεριζώσει ἡ μιά τῆς ἄλλης...

Ἡ Ταταμπού φωνάζει πὼς
ἡ Τζέιν εἶχε κλέψει τὸ χρυσά-
φι τους ὅταν πάλευαν καὶ
κτυπιώντουσαν μὲ τοὺς ἀρα-
πάδες τοῦ Μάκ-Ρόν!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας ἀρνιέται τὴν κατηγορία
καὶ θρὶζει τὴν Ἑλληνίδα :
κλέφτρα, ἀτιμὴ καὶ τιποτέ-
νια!...

Ἡ Χουχού — ὅπως εἶναι φυ-
σικό — ὑποστηρίζει τὴν κυρά
τῆς. Ὁ Ποκοπίκο τὴ δική του
ἐπίσης.

Ἔτσι, καὶ ἀπὸ λόγο σὲ λό-
γο, ὁ νῆνος καὶ ἡ πυγμαία
πιάνονται στὰ χέρια!...

Ἡ Χουχού — σὰν πιδ μεγα-
λόσωμη καὶ δυνατὴ — πετάει
κάτω τὸν Ποκοπίκο καὶ τὸν
ταράζει στὶς κλωτσιές:

— Νά!... Νά!... Νά!... Μὲ
συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρα-

κλας» ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση
καὶ φρίκη :

— Βοήθεια, Γκαούουουρ!..
Πρόλαθε νὰ μὲ σώσης γιατί
θὰ τή... σφάξωωω!...

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως!...

Οἱ δυὸ γίγαντες πασχίζουν
νὰ ξαναχωρίσουν τὶς δυὸ μα-
νιασμένες συντροφισσές τους,
πού στὸ μεταξὺ ἔχουν ξανα-
πιαστὴ ἀπὸ τὰ μαλλιά!...

Ὅμως καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλ-
λος φαίνονται πολὺ θυμωμέ-
νοι. Τρίζουν τὰ δόντια τους
ἀλλάζοντας κάθε τόσο ἀγριες
ματιές!...

Ἔτσι, ὅταν τέλος ἡ Τατα-
μπού καὶ ἡ Τζέιν χωρίζουν
πάλι, ὁ Ταρζάν κυττάζει β7 ο-
συρά τὸ μελαψὸ ζευγάρι. Καὶ
— ὅπως πάντα — κάνει αὐτὸς
πρῶτος τὴν ἀρχὴ τοῦ καυγά:

— Νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ!..
Νὰ ξεκουμπιστῇτε ἀπὸ τὸ
«Μαῦρο Βουνό» μου! τοὺς φω-
νάζει. Εἰσαστε κλέφτες! Λη-
στές! Κακοῦργοι!...

Ὁ Ἑλληνας γίγαντας τὸν
κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Πρόσεξε τὰ λόγια σου,
Ταρζάν!... Φοβᾶμαι πὼς δὲν
θὰ μπορέσω νὰ κρατηθῶ γιὰ
πολὺ ἀκόμα!...

— Σὲ διατάζω! οὐρλιάζει,
ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του
ὁ λευκὸς γίγαντας. Σὲ δια-
τάζω νὰ φύγετε ἀμέσως... Ἐ-
γὼ εἶμαι ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας. Ὅποιος δὲν θέλει
νὰ μὲ ὑπακούσῃ θὰ πεθάνῃ!..

Καὶ μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο
καὶ ἀπότομο πῆδημα, πέφτει
πάνω στὸν Γκαούρ καὶ τὸν ἀ-
νατρέπει!...

Οί δυο γίγαντες τῆς Ζούγκλας, ὁ λευκὸς καὶ ὁ μελοψὸς, προσπαθοῦν νὰ χωρίσουν τὶς μανιασμένες συντρέφισές τους ποὺ ἔχουν πιαστῇ ἀπὸ τὰ μαλλιά!

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Οἱ δυὸ ἀτρόμητοι γίγαντες πιάνονται τῶρα στὰ χέρια. Κυλιῶνται κάτω καὶ κτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία!...

Τὸ μυαλό τους ἔχει θολώσει πιά καὶ δὲν ξέρουν τί κάνουν. Ζητάει ὁ ἓνας νὰ σπαράξῃ τὸν ἄλλον...

Ξαφνικὰ ὁμως, κάτι ἀναπάντεχο γίνεται!...

Μιά τρομακτικὴ βοή ἀκούγεται μέσ' ἀπὸ τὰ σιλάχνα

τοῦ παράξενου «Μαύρου Βουνοῦ».

Ταυτόχρονα κι' ἓνας δυνατὸς σεισμὸς συνταράζει τὴ γῆ!...

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαούρ σταματᾶνε τὴ θανάσιμη πάλη τους... Ἀποτραβιῶνται ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον... Καὶ κутιάζουν μὲ τρόμο καὶ δέος γύρω τους...

Τὸ ἴδιο καὶ ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Χουχού καὶ ὁ Ποκοπίκο!... Ὅλοι τᾶχουν χαμένα! Λέξι δὲν θγαίνει ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ στόματά τους...

Πρώτος ὁ μελαψὸς γίγαντας συνέρχεται κάπως καὶ λέει στὸν Ταρζάν :

— Ὁ Θεὸς Κράουμπα θύμωσε μαζί μας. Δὲν θέλει νὰ κτυπηθοῦνε δυὸ «ἀδελφια» πού στίς φλέβες τους κυλάει τὸ ἴδιο αἷμα!...

Καὶ δείχνοντάς του τὸ σωρὸ μὲ τὸ πολυτίμο μέταλλο, συνεχίζει :

— Πᾶρ' τε λοιπὸν καὶ τὸ δικό μας χρυσάφι ... Σᾶς τὸ χαρίζουμε μὲ δῆλ' μας τὴν καρδιά. Φτάνει νὰ ξαναγίνου-

με φίλοι. Καὶ νὰ ζήσουμε παντοτεινὰ ἀγαπημένοι!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συγκινεῖται ἀφάνταστα μὲ τὰ λόγια τοῦ Γκαούρ. Καὶ μετανοιῶνοντας σκληρὰ γιὰ τὸν ἄσχημο τρόπο πού τοῦ εἶχε φερθῇ, μουρμουρίζει μὲ χαμηλωμένα μάτια :

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ θυσία σου, ἀδελφέ μου! Ὅμως κρατήστε τὸ χρυσάφι πού κερδίσατε μὲ τόσο κόπο καὶ ἰδρῶτα!... Ἡ δοξασιμένη Πατριδα σας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ

Λίγο ἂν καθυστέρησε ἀκόμα ὁ γιγαντόσωμοι Ἑλληνας, ὁ Ταρζάν θὰ εἶχε σκοτώσει μὲ γροθιὰς καὶ κλωτσιὰς τὴ συντροφισσά του.

αυτό! Σᾶς παρακαλῶ νά τῆς στείλετε καί τόν δικό μου σωρό! Τῆς τόν χαρίζω!...

Καί προσθέτει, ἐνῶ ἕνα θερμό δάκρυ κυλάει στό ἡλιοκαμένο μάγουλό του :

— Νοιώθω μεγάλη τιμὴ καί περηφάνεια πού θά μπορέσω μ' αὐτό τὸν τρόπο, νά βοηθήσω κι' ἐγὼ τὴν ὑπέροχη Πατρίδα ὅλου τοῦ Κόσμου καί ὅλων μας: Τὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα!...

Τέλος, ἀνασηκώνεται στὰ δάκτυλα τῶν ποδαριῶν του καί φιλάει στό μέτωπο τὸν Γκαούρ. Ὑστερα παρασύρει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ Τζέιν... Καί προχωρῶντας ἀργά, μπαίνουν στὴν καλύβα τους...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού τοὺς ἀκολουθεῖ, θγάζοντας κοροϊδευτικά τὴ γλώσσα της σὺν στραπαταρισμένον ἀπὸ τὶς κλωτοῖές της, Ποκοπίκο :

— Μὲ τίς ὑγείες σου, χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΑ «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ»

ΤΟΥ ΜΠΕΪ ΜΠΥ

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει ξυπνήσει, ἐπὶ τέλους, μέσα στὴν καλύβα.

— Ἀκούσατε; τοὺς ρωτάει ἀνήσυχος. Φοβερὴ βοή καὶ τρομερὸς σεισμός!... Τὸ καλὸ πού σᾶς θέλω: Νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ!...

Ὁ πατέρας του καί ἡ Τζέιν δὲν τοῦ δίνουνε καμμιά σημασία. Ἡ Χουχού μονάχα τὸν ρωτάει :

— Καλέ, γιατί νά φύγου-

με, γλύκα μου; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέιμπυ τακτοποιεῖ τὰ γυαλιά του. Καί παίρνοντας πάλι ὕφος σοβαρὸ καί βαρὺ ἐπιστημονικὸ, τῆς ἐξηγεῖ:

— Τὸ ἡφαίστειο εἶναι ἕνα πρᾶγμα πού λέγεται ἡφαίστειο διότι σκάει σὰν ἡφαίστειο καί ὁ Θεὸς νά σέ φυλάη ἀπὸ ἡφαίστειο! Κατάλαβες ;

— Κοιμήσου, Μπέιμπυ! τοῦ φωνάζει ἐπιτακτικὰ ὁ Ταρζάν.

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται:

— Καλέ, ἄστον Ἀφέντη μου καί λίγο ξύπνιον!... Ἀμα κοιμᾶται δὲν λέει θλακείες γιὰ νά γελάμε! Χά, χά, χά!..
.....

Σὲ λίγο ὅλοι ἔχουν ἀποκοιμηθῇ πάλι θαθεῖα.

Μονάχα ἡ Τζέιν ξαγρυπνᾷ καί συλλογιέται τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια της :

— Πρέπει νά ἐκδικηθῶ σκληρὰ αὐτὴ τὴ «μισοσαραπίνᾳ» τοῦ Γκαούρ!... Θέλω νά τῆς κάνω μεγάλο κακό! Πολὺ μεγάλη συμφορά!...

Καί νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς ἀπὸ τὸ τέλος τῶν συλλογισμῶν της, ὅταν ἀνασηκώνεται στὰ στρωσίδια της... Μπουσουλῶντας ὕστερα μὲ τὰ τέσσερα, ἀρχίζει νά ψάχνῃ στό σκοτάδι τῆς καλύβας. Ὡσπου θρῖσκει τίς δυὸ μεγάλες τσακμακόπετρες πού μεταχειρίζονται γιὰ ν' ἀνάθουν φωτιά...

Τέλος, ἀνασηκώνεται. Καί πατώντας στὰ δάκτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν της, προχω-

ρεϊ και θγαίνει έξω...

Κρύβεται πίσω από έναν μεγάλο θράχο που βρίσκεται κάτω εκεί κοντά...

Μαζεύει πρώτα ξερά φρύγανα και τ' ανάθει εύκολα με τις σπίθες που θγάζουν οι τσακμακόπετρες, καθώς τρίβει τη μιά με την άλλη.

Με τα φρύγανα ανάθει σε λίγο λεπτά κλαδάκια. Και μ' αυτά, τέλος, ένα αρκετά χονδρό κλαδί.

"Ετσι, φλογισμένο καθώς είναι το κλαδί αυτό, το παίρνει στο χέρι και γλυστράει άθόρυθα στο πίσω μέρος της καλύθας. Εκεί που κοιμάται ή Ταταμπού. Βάζει γρήγορα φωτιά στα ξερά κλαδιά και ξαναγυρίζει στην καλύθα της. Ξαναπέφτει στα στρωσίδια, πλάι στον Ταρζάν, και κάνει πώς κοιμάται!...

ΣΑΝ ΤΡΕΛΛΟΣ

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ!

Η καλύθα της πανώριας Κόρης δεν άργει να φουντώσει και να καίγεται σαν πυροτέχνημα!

Ο Ποκοπίκο πετάγεται τσουρουφλισμένος έξω ξεφωνίζοντας :

— Γκαουράκο, πήραμε φωτιά!... Τρέξε γρήγορα στην Ασφάλεια για την αποζημίωση!...

Ο μελαψός γίγαντας ξυπνάει τρομαγμένος και πετιέται όρθος. Αντικρύζει την καλύθα τους να καίγεται και στιγμή δεν διστάζει, ούτε κα-

θυστερεί.

Ατρόμητος, όπως πάντα, χύνεται μέσα στις θανατερές φλόγες! Αρπάζει τη συντρόφισσά του και τη θγάζει γρήγορα έξω...

Η άμοιρη Ταταμπού είναι άναίσθητη. Και το κορμί της γεμάτο από σοβαρά εγκαύματα.

Δεν είχε προφθάσει να θγή κι' αυτή όπως ο νάνος. Γιατί οι καπνοί της φωτιάς που ανέπνευσαν την ζάλισαν και τη σώριασαν λιπόθυμη κάτω... Ο Ποκοπίκο γλύτωσε γιατί κοιμώταν έξω-έξω, μπροστά στο άνοιγμα της καλύθας.

Ο νάνος εξετάζει τώρα τα εγκαύματα στο κορμί της Ταταμπού και γνωματεύει:

— Μπράβο! Τρυφερή είναι ή φουκαριάρα! Ψήνεται γρήγορις! Με το τσιγάρισμα γίνεται, που να μην άβασκαθή, Θεός σχωρέστηνε!...

— Ποιός έβαλε τη φωτιά ; ρωτάει ο Γκαούρ.

Ο νάνος του άποκρίνεται με βεβαιότητα και κατηγορηματικά :

— Η κυρά-Μαντάμα!

— Πώς τό ξέρεις;

— Να σου εξηγήσω άμέσως: Μόλις το λοιπόν, άδερφέ μου, ή καλύθα πήρε φώκο, του λόγου μου ξύπνησα! Και μιά και ξύπνησα μέσα στους καπνίνους, λέω: άς θγω λίγο έξω στον καθαρόν αήρ!...

— Λέγε λοιπόν! του κάνει άγρια ο μελαψός γίγαντας.

Ο Ποκοπίκο συνεχίζει:

— Μόλις, τό λοιπόν, βγήκα

λίγο έξω για να κάνω καμ-
μιά βολτίτσα στον καθαρόν
αήρ, γλέπω...

— Τι βλέπεις;

— "Αν τ'όθρως θά σου πώ:
μπράβο!

Ο Γκαούρ τόν άρπάζει ά-
πό τ'ό λαιμό:

— Λέγε, ποιόν είδες;

Μισοπνιγμένος ό νάνος
μουγγρίζει βραχνά:

— Τήν... την Τζέ... Τζέϊν!...

Ο γίγαντας παρατάει τ'ό
λαιμό του. Κι' ό Ποκοπίκο
παίρνοντας μερικές γρήγορες
και λαχταριστές ανάσες, τ'ό
λέει:

— Πολύ μου κολλᾶς, Μαν-
τράχαλε! Θά σέ σφάξω καμ-
μιά μέρα και θά... κλαίς άπα-
ρηγόρητα!...

Ο Γκαούρ θέλει να βεβαιω-
θῇ άπόλυτα:

— Τήν είδες με τᾶ μάτια
σου; τόν ρωτάει.

— Ναι, σου λέω! Μόλις
πρόλαβα να τῇ δῶ, όταν γυ-
ρίζοντας από τῇ φωτιά πού εί-
χε θάλει, τρύπωνε πάλι στήν
καλύβα της..

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΟΣ

Ο "Ελληνας γίγαντας έχει
γίνει θεριό άνήμερο. Η ψυχῇ
τόν διψάει για έκδίκησι ..

Όμως σηκώνει άμέσως στ'
άσπαλένια μπράτσα του τήν
Ταταμπού και ξεμακραίνει ά-
πό τῇ φωτιά. Τήν εξαπλώνει
πάνω σέ καθαρά χυρτάρια,
Υστερα γονατίζει πλάι και
βάζει θαύματοργά βοτάνια

πάνω στις πυρωμένες πιληγές
του κορμιού της. Πασχίζει με
κάθε τρόπο να τῇ συνεφέρει.

Στό μεταξύ, ἡ καλύβα τους
έχει γίνει στάχτη! Κι' όμως,
κανένas ακόμα από τήν καλύ-
βα του Ταρζάν δέν έχει θγῇ
να δῇ τί τρέχει και να τούς
βοηθήσῃ. Άκούγονται μόνο ά-
πό έκεί δυνατές κι' άγριες
φωνές...

Ο Ποκοπίκο τρέχει περί-
εργος να δῇ τί συμβαίνει...

Όταν ξαναγυρίζει σέ λίγο,
πληροφορεῖ τόν Γκαούρ:

— Τίποτα τ'ό σπουδαίο δέν
συμβαίνει. Συνηθισμένα πρά-
ματα!...

— Δηλαδή;

— Νά: Ο Μεγαλειότατος ἔ-
χει θάλει κάτω τῇ Μεγαλειό-
τατη και τῇς δίνει ἕνα μεγα-
λειότατο... μπερντάχι!...

Και ἴδου τί εἶχε συμβῇ:

Η Τζέϊν, γυρίζοντας στήν
καλύβα της, μετά τῇ φωτιά
πού ἔβαλε, πάτησε κατά λά-
θος τ'ό πόδι του Ταρζάν. Έ-
κείνος πετάχτηκε ξαφνιασμέ-
νος κι' ἔτσι ἡ κακία γυναίκα
πιάστηκε στά πράσσα!...

— Κακούργα! τῇς φωνάζει
άγρια. Θέλησες λοιπόν να κά-
ψῃς τήν Ταταμπού;

Η Τζέϊν τ'ό βάζει στά πόδια
για να σωθῇ από τᾶ χέρια
του. Μά δέν προφθαίνει... Μ'
ἕνα πήδημα, ό "Αρχοντας τῇς
Ζούγκλας, τήν άρπάζει από
τά μαλλιά και τῇ γυρίζει πῖ-
σω... Άμέσως τῇ σωριάζει κά-
τω με μιά σπρωξιά, και άρχί-
ζει να τῇ κτυπά με φοβερῇ
λύσσα και μανία! Αὐτῇ τῇ φο-

Ὁ γιος τοῦ Ταρζάν κοιμάται ἀκόμα βαθειά· οὔτε ἡ πυροκαϊά, οὔτε ὁ καυγας περὶ γίνηκε καταφεραν νὰ τὸν ξυπνήσουν!...

ρὰ θέλει πραγματικὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ!...

Ἡ ἄμοιρη Χουχού μπύνει στὴ μέση καὶ πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ σώσῃ τὴν Κύρια της :

— Μὴ καλὲ Ἀφέντη μου!...
"Ἐτσι δυνατὰ πού τὴ θαρρεῖς θά... πονέσῃ τὸ χερόκι σου!...
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ Ταρζάν τῆς δίνει μιὰ κλωτσιὰ καὶ ἡ δυστυχισμένη πυγμαία κολλάει σὰ, χαλκομανία στὸν ξυλῆνιο τοῖχο τῆς καλύβας...

— Καλὲ γιὰ... κορνίζομα εἶμαι τώρα! ξεφωνίζει σπαρτακτικά.

Ἀπὸ τὴ θέσι πού θρίσκεται ὁ Γκαούρ ἀκούει γ' ἀπεγνωσμένα ξεφωνητὰ τῆς Τζέιν:

— Βοήθεια! Βοήθειαα!

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΦΙΛΟΣΟΦΕΙ

Καὶ ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας γίγαντας πετιέται ὀρθός. Πατατάει τὴν ἀναίσθητη, ἀγαπημένη του καὶ τρέχει πτὴν κα-

λύθα πού γίνεται τὸ μεγάλο κακό!...

Μπαίνει σὰν σίφουνας μέσα καὶ ἀρπάζει τὴ μελλοθάνατη Τζέιν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μανιασμένου Ταρζάν.

— Λυπήσου τη, ἀδελφέ μου! Πάψε νὰ τὴ χτυπᾷς! τοῦ λέει παρακλητικά.

Ὁ Ποκοπίκο πού παρακολουθεῖ τὴ σωτηρία τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας ἀνυστενάζει μελαγχολικά καὶ μουρμουρίζοντας:

— Ἀπὸ... ξυλοθάνατο θὰ πάγαινε ἡ φουκαριάρα!

Καὶ συμπληρώνει φιλοσοφικά:

— Τὸ ξύλο θγήκε ἀπ' τὸν Παράδεισο! Ὅμως αὐτὴ θὰ τὴν ἔστειλε στήν... Κόλασι! Ἀμέ!;

Τέλος, χώνει τὸ κεφάλι του στὸ ἀνοιγμα τῆς καλυφθῆς καὶ φωνάζει στὸν Γκαοῦρ:

— Τὰ συγχαρητήριά μου, καπετὰν Μαντράχαλε καὶ φτού σου νὰ μὴν ἀβασκαθῆς!.. Κατάφερες νὰ σώσης τὴν κυρά-Μαντάμα πού πρὶν λίγο ἔβαλε φωτιά γιὰ νὰ κάψῃ τὴν κυρά-Λουκούμω μας!... Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀδερφέ μου!... Ἐχῶ δὴ πολλὰ κορόϊδα στὴ ζωὴ μου! Μὰ κορόϊδο σὰν κι' ἐσέιν, οὔτε γεννήθηκε, οὔτε θὰ ξαναγεννηθῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν!

Ὁ ὑπέροχος συμπατριώτης μας παρατάει τώρα τὴ Τζέιν. Καὶ παρασύροντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν Ταρζάν, τὸν θγάζει ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα:

— Σὺ ἡκράτησε τὸ θυμὸ καὶ

τὰ νεῦρα σου, τὸν συμβουλεύει σιγά. Δὲν εἶναι σωστό: ἔνας ἥρωας σὰν κι' ἐσένα νὰ χτυπᾷ μιὰ γυναῖκα!...

Καὶ ἀφήνοντάς τον ἐκεῖ μετανοιωμένον γιὰ ὅ,τι εἶχε κάνει, προχωρεῖ θιαστικός πρὸς τὸ μέρος πού ἄφησε, πρὶν λίγο, ἀναίσθητη τὴν πανώρια Ταταμπού.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκολουθεῖ μὲ κατεβασμένο κεφάλι...

Ὁ Γκαοῦρ σηκώνει πάλι τὴν Ταταμπού στὰ χέρια του καὶ κάνει νὰ ξεκινήσῃ.

— Ποῦ θὰ τὴν πᾶς; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν, φθάνοντας κοντὰ του.

— Στὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας Χούλχας, τοῦ ἀποκρίνεται. Ἐχει φοβερὰ καψίματα στὸ κορμί της. Ἄν δὲν προλάβω, θὰ ξεψυχήσῃ!...

— Θὰ ῥθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, μουρμουρίζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας... Ἄν τυχόν στὸ δρόμο σου ἄγριοι ἢ θηρία, θὰ παλεύω ἐγὼ μὲ αὐτά. Γιὰ νὰ προχωρῇς ἀνενόχλητος ἐσύ. Χωρὶς νὰ χασομερήσῃς...

— Εὐχαριστῶ! ψιθυρίζει ὁ Γκαοῦρ. Καὶ ξεκινᾷ ἀμέσως θιαστικά. Θέλει νὰ φθάσῃ ὅσο μπορεῖ πρὶν γρήγορα ἐκεῖ...

Ὁ Ταρζάν τραβάει τὸ μαχαίρι του. Καὶ σφίγγοντας τὴ λαβὴ στὴ δεξιὰ παλάμη, τὸν ἀκολουθεῖ. Εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιασθῇ γιὰ νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο τὴν πορεία του!...

Ἔτσι, οἱ δύο ὑπέροχοι γί-

γαντες προχωροῦν σιωπηλοὶ γιὰ τὴ σπηλιά τῆς καλῆς γιά-τρισσας...

Ἡ Τζέιν, ἡ Χουχού, ὁ Ποκοπίκο κι' ὁ Μπέιμπυ ἔχουν μείνει στοὺς πρόποδες τοῦ φοβεροῦ μαύρου βουνοῦ.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν κοιμάται πάλι θαθεῖα καὶ ροχαλίζει!...

Οὔτε ἡ πυρκαγιά, οὔτε κι' ὁ καυγὰς ποὺ γίνηκε στὴν καλύβα, κατάφεραν νὰ διακόψουν τὸν μακάριο ὕπνο του!...

Ὁ Ποκοπίκο γονατίζει πλάι καὶ τοῦ τραβάει τὴ μύτη.

— Ξύπνα, κανακάρη μου! τοῦ λέει. Ξύπνα γιατί θά πάθης... αὐπνία!...

Ὁ «Υψηλότατος» μισοξυπνάει μουρμουρίζοντας:

— Ἄφησέ με... Νυστάζω, σοῦ λέω!...

Ἡ Χουχού, ποὺ παρακολουθεῖ τὴ σκηνή, κουνάει τὸ κεφάλι τῆς :

— Καλὲ ἐσύ, γλύκα μου, οὐτε ἀποθαμένος δὲν θά... χορτάσης ὕπνο! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΚΡΗΞΙΣ

Καὶ νά :

Ἡ πυγμαία δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια τῆς, δταν ξαφνικά ἕνας δεύτερος, πιὸ δυνατός, σεισμός συνταράζει τὴ γῆ!... Ἐνῶ, ταυτόχρονα, τεράστια θράχια ξεκολλᾶνε ἀπὸ τὸ Μαύρο Βουνὸ καὶ κατρακυλᾶνε πρὸς τὰ κάτω!...

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, πά-

νω στὴν κορφή τοῦ ἡφαίστειου μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη κάνει τὴ νύκτα μέρα! Κι' ἀμέσως ὁ κρότος τρομακτικῆς ἐκρήξεως ἀντηχεῖ.

Τὸ ἡφαίστειο ἔσκασε!...

.....

Τὴν τραγικὴ ἐκείνη στιγμή ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν μὲ τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού, προχωροῦν γιὰ τὴ σπηλιά τῆς Χούλχας.

Ἡ ἔκρηξι τοὺς κάνει νὰ σταθοῦν. Καὶ γυρίζοντας τὰ κεφάλια τοὺς ἀτενίζουν μὲ δέος τὴ φλογισμένη κορφή τοῦ Μαύρου Βουνοῦ!...

Οἱ δύο γίγαντες καταλαβαίνουν σὲ τί δύσκολη θέσι θὰ βρίσκωνται τώρα ὅσοι μείναν ἐκεῖ!...

Ἀμέσως, ψάχνουν βιαστικὰ στὰ γύρω θράχια. Βρίσκουν ἕνα στενὸ ἀνοιγμα. Κρύβουν μέσα σ' αὐτὸ τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού. Καὶ σκεπάζουν τὸ κορμί τῆς μὲ θάμνους καὶ κλαδιά γιὰ νὰ τὴν προστατέψουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν θεριῶν...

Τέλος, ξεκινᾶνε τρέχοντας. Ξαναγυρίζουν στὸ μανιασμένο ἡφαίστειο.

Ἀπὸ τὸν κρατῆρα ποὺ βρίσκεται στὴν κορφή τοῦ θγαίνουν τώρα φλόγες καὶ πυρωμένη λάβα. Καὶ οἱ πυκνοὶ μαῦροι καπνοὶ τοῦ φθάνουν μέχρι τὸν οὐρανὸ!...

Μεγάλο κακὸ καὶ χαλασμός Κόσμου γίνεται!

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν τρέχουν σὰν τρελλοὶ ζητώντας νὰ φθάσουν ὅσο γίνεται πιὸ

γρήγορα!...

Στὴ θιάσι τοὺς σκουντά-
φτουν σὲ πέτρες καὶ σὲ χαν-
τάκια. Πέφτουν κάτω καὶ ξα-
νασηκώνονται... Μὰ προχω-
ροῦν πάντα χωρὶς νὰ σταμα-
τοῦν...

“Ὡπου, τέλος, φθάνουν
κοντὰ στοὺς πρόποδες τοῦ
παράξενου Μαύρου Βουνοῦ...
Εἶναι ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν
περισσότερο!

Ἡ κατὴ λάθα πού ξεχύνε-
ται ἀπ’ τὸν κρατῆρα τῆς κορ-
φῆς, περιχύνει ὁλόκληρο τὸ
βουνὸ καὶ φθάνει μέχρι κάτω.

Ξαφνικά, μέσα στὸ κακὸ
καὶ τὸ πανδαιμόνιο πού γίνε-
ται, ἀντηχοῦν στ’ αὐτιά τοὺς
σπαρακτικές καὶ ἀπεγνωσμέ-
νες κραυγές. Σὰ νὰ θγαίνουν
ἀπὸ πολλὰ στόματα μαζί:

— Βοήθειαν! Βοήθειαν!..

Οἱ δυὸ γίγαντες κυττάζουν
πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ μὲ
ἀγωνία.

Καὶ νά: Πάνω στὰ θράχια
τοῦ Μαύρου Βουνοῦ ἀντικρύ-
ζουν — στὶς λάμπεις τοῦ ἡ-
φαιστείου — τὸ ἀνοιγμα μιᾶς
σπηλιάς. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἀκού-
γονται οἱ φωνές τῆς Τζέιν,
τῆς Χουχούς, τοῦ Μπέιμπυ καὶ
τοῦ Ποκοπίκου.

Μὲ τὴν πρώτη ἔκρηξι τοῦ
κρατῆρα, καὶ πρὶν ἢ πυρωμέ-
νη λάθα φθάσῃ ὡς κάτω, πρό-
λαβαν νὰ σκαρφαλώσουν καὶ
νὰ καταφύγουν στὸ ἐσωτερικὸ
τῆς. Καὶ σώθηκαν!...

“Ἄν εἶχαν μείνει ἔξω, σί-
γουρα ἡ θανατερὴ λάθα θὰ
τοὺς εἶχε θάψει!...

“Ὄμως καὶ τώρα ἡ θέσι

τοὺς εἶναι ἀφάνταστα τραγι-
κὴ! Πῶς θὰ μπορέσουν νὰ
βγοῦν ἀπὸ τὴ σωτήρια αὐτὴ
σπηλιά; “Ἄν μείνουν περισσό-
τερο ἐκεῖ, θὰ πεθάνουν ἀπὸ
τὴν ἀφόρητὴ ζέσθη!

“Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν
κάνουν ἡρωϊκὲς καὶ ἀπεγνω-
σμένες προσπάθειες νὰ σκαρ-
φαλώσουν στὰ πυρωμένα θρά-
χια. Νὰ φθάσουν μέχρι τὴ
σπηλιά!...

Μὰ στέκεται ἀδύνατο νὰ τὸ
κατορθώσουν. Κινδυνεύουν νὰ
καοῦν καὶ αὐτοὶ ζωντανοί!...

— Τίποτα δὲν θὰ μπορέσου-
με νὰ κάνουμε! μουρμουρίζει
ἀπελπισμένος ὁ “Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας.

“Ὁ Ποκοπίκου πού βλέπει ἀ-
πὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς
τὶς ὑπεράνθρωπες προσπά-
θειες πού κάνουν οἱ δυὸ γί-
γαντες, γιὰ νὰ τοὺς σώσουν,
ξεφωνίζει:

— Κουράγιο Μαντραχαλέοι!
“Ἡ θὰ χαθῆτε, ἢ θὰ σωθοῦμε!
Μέσος ὁρος δὲν ὑπάρχει!...

ΜΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ ΑΚΡΟΒΑΣΙΑ!

“Ὄμως, ὁ ὑπέροχος Γκα-
οῦρ — σὰν γνήσιος Ἕλληνας
πού εἶναι — δὲν ὑποχωρεῖ πο-
τέ: οὔτε μπροστὰ στοὺς ἐχ-
θροὺς, οὔτε μπροστὰ στὰ ἐ-
μπόδια!...

— Πρέπει νὰ φτάσω μέχρι
τὴ σπηλιά, συλλογιέται. “Ἐστω
κι’ ἂν πρόκειται νὰ φτάσω πε-
θαμένος!...

Καὶ νά:

Ξαφνικά, μιὰ θαυματουργή

ἐμπνευσι φωτίζει τὸ σαοτισμέ-
νο του μυαλό :

Κάτω, καὶ ἀντίκρου ἀπὸ τῆ
σπηλιά τοῦ Μαύρου Βουνοῦ,
βρίσκονται μερικά θεόρατα κι
αἰωνόβια δένδρα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πη-
δάει σθέλτος στὰ χαμηλότερα
κλαδιά τους καὶ κόβει πέντ'-
ἕξη γερά χορτόσχοινα. Ἀμέ-
σως, πηδάει πάλι κάτω καὶ τὰ
δένει, ματίζοντας τὸ ἕνα μὲ τὸ
ἄλλο. Ἔτσι φτειάχνει μὲ αὐτὰ
ἕνα μονάχα χορτόσχοινο, ἄλ-
λὰ πολὺ μακρὺ.

Ὑστερα, σκαρφαλώνει θια-
στικός πάνω-πάνω στὴν κορ-
φή τοῦ πιὸ κοντινοῦ, πρὸς τὴ
σπηλιά, δένρου. Κι' ἐκεῖ, δέ-
νει γερά τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ ἀ-
πέραντου χορτόσχοινοῦ...

Ἀμέσως μετὰ, κατεβαίνει
κάτω. Καὶ παίρνοντας τὴν ἄλ-
λῃ ἄκρη τοῦ σχοινοῦ, σκαρ-
φαλώνει γρήγορα στὸ πιὸ μα-
κρυνὸ ἀπὸ τὴ σπηλιά δέντρο...

Ἔτσι, φθάνει στὴν κορφή
του, ζυγίζεται μὲ προσοχή καὶ
ὕπολογίζει μὲ ἀκρίβεια τὴν
κατεύθυνσι πού θὰ πάρη τὸ
σῶμα του...

Τέλος, καὶ κρατῶντας πάν-
τοτε τεντωμένο τὸ χορτόσχοι-
νο, πηδάει καὶ ἀφήνεται στὸ
κενόν...

Τὸ κορμί του, διαγράφον-
τας καμπύλη, κατεβαίνει περ-
νώντας σχεδὸν εὐστά ἀπὸ τὸ
ἔδαφος... Ὑστερα, μὲ τὴν κε-
κτημένη ταχύτητα — τὴ φόρα
δηλαδή — πού ἔχει πάρει, ἀρ-
χίζει ν' ἀνεβαίνει... Ν' ἀνεβαί-
νῃ... Καὶ νὰ φθάνη μέχρι τὸ
ὕψος τῆς σπηλιάς τοῦ πυρω-

μένου Μαύρου Βουνοῦ...

Ἔτσι, καὶ τὴν κατάλληλη
ἀκριβῶς στιγμή, πέφτει σὰν
φάντες μπαστούνι μπροστὰ
στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς πού
ἔχουν ἀποκλεισθῇ οἱ ἄλλοι!

Αὐτὸ ἦτανε!...

Ὁ Ποκοπικό πανηγυρίζει τὸ
γεγονός μ' ἕνα δροσερὸ στι-
χάκι του :

*«Κιλῶς τὸν Γκαυράκο μας
Κιλῶς τὸν στὸ γκεζί μας!
Ποὺ σὰν κορβίδα ἔφτασε
γιὰ τὰ . . . ψηθῇ μαζί μας !»*

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, σι-
γμῇ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ...
Ἀρπάζει ἀμέσως στὴν ἀριστε-
ρή του μασχάλη τὴν τσουρου-
φλισμένη κι' ἔτοιμη νὰ λιπο-
θυμήσῃ, Τζέϊν. Ξαναπιάνεται
γερά, μὲ τὸ δεξί του χέρι, ἀ-
πὸ τὸ χορτόσχοινο... Καὶ ἀπὸ
τὸ σημεῖο πού βρίσκεται —
μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπη-
λιάς — ἀφήνεται ξανά στὸ κε-
νόν!...

Τὸ κορμί του αἰωρεῖται ὀ-
πως καὶ πρίν, περνώντας ξυ-
στὰ σχεδὸν πάλι ἀπὸ τὸ ἔδα-
φος. Ὑστερα, ἀνεβαίνοντας,
ξαναφθάνει στὴν κορφή τοῦ
πιὸ μακρυνοῦ δένδρου.

Ὁ Γκαοὺρ προφθάνει καὶ
ἀρπάζεται μὲ τὰ πόδια του ἀ-
πὸ κάποιο κλαδί.

Ἡ κακιά Τζέϊν ἔχει σωθῇ
γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά.

— Κατέβα, Κυρά μου, τῆς
λέει μὲ συμπόνια. Ὁ Ταρζάν
βρίσκεται κάτω καὶ σὲ περι-

μένει...

— Εὐχαριστῶ, ψιθυρίζει ἐ-
κείνη ψυχρά.

Καί πατώντας ἀπὸ τὸ ἕνα
κλαδί στοῦ ἄλλο ἀρχίζει νὰ κα-
τεβαίνει...

Ὁ ὑπέρροχος Ἕλληνας δὲν
σταματᾷ. Ξαναπιάνεται ἀπὸ
τὸ σωτήριο χορτόσχοινο καὶ
ξαναφώνεται στοῦ πυρωμένο κε-
νὸ!..

.....

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, κινδυνεύ-
οντας ἄλλες τρεῖς φορές τὴ
ζωή του, κατορθώνει νὰ σώσῃ
τὸν Μπέιμπυ, τὴ Χουχού καὶ
τὸν Ποκοπικό!...

Τὴν τελευταία φορά, πού
αἰωρεῖται στοῦ κενό, κρατῶν-
τας στὴ μασχάλη του τὸ νᾶνο,
τὸν ἀκούει νὰ τοῦ λέη:

— Γιὰ σκέψου, ἀδερφέ μου
Μαντράχαλε, νὰ τραθῆξω τώ-
ρα τὴ χατζάρα μου καὶ χάπ,
νὰ κόψω τὸ χορτόσχοινο! Θὰ
σκάσης, φουκαρά μου, σὰν
καρπούζι!...

Ὁ Γκαούρ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ
χαμογελάσῃ:

— Γιατί; Ἐσὺ δὲν θὰ πέσης
κάτω; τὸν ρωτάει.

— Δὲν θὰ προλάβω! τοῦ ἀ-
ποκρίνεται. Ἐγὼ θὰ διαλυθῶ
στον ἀέρα!...

Καὶ νὰ: «Καλομελέτα κι'
ἔρχεται», λέει μιὰ παροιμία.

Ἡ ἄκρη τοῦ χορτόσχοινο,
πού εἶναι δεμένη στὴν κορφή
τοῦ θεόρατου δένδρου, ἔχει
τριφτὴ καὶ φαγωτὴ ἀπὸ τὰ
πολλά «πάει κι' ἔλα». Καὶ ξα-
φνικά, σπάζει..

Εὐτυχῶς πού τὴ στιγμή αὐ-
τὴ δὲν θρῖσκονται παρὰ μόνο

ἕνα-δυὸ μέτρα ψηλότερα ἀπὸ
τὸ ἔδαφος. Κουτρουβαλᾷνε θέ-
βαια κάτω, μὰ κτυποῦν πολὺ
ἐλαφρά.

Ὁ Ποκοπικό τρίβει τὰ πο-
νεμένα πισινὰ του καὶ μουρ-
μουρίζει κυττάζοντας τὸ σπα-
σμένο χορτόσχοινο:

— Δὲν ἀντέξε τὸ φουκαριά-
ρικο! Εἶμαι πολὺ θαρῆς, πα-
νάθεμά με!...

ΑΝΕΞΗΓΗΤΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ!

Ὁ Ταρζάν τρέχει ἀμέσως
κοντὰ στον πεσμένο κάτω με-
λαψὸ γίγαντα.

— Χτύπησες Γκαούρ; τὸν
ρωτάει μὲ ἀγωνία.

Πρὶν ἀποκριθῇ αὐτός, τὸν
πληροφορεῖ ὁ νᾶνος:

— Ὅχι, εὐτυχῶς!... Στάθη-
κε πολὺ τυχεράκις: Ἐπесе
πάνω μου, στὰ μαλακά. Καὶ
δὲν ἔπαθε τίποτα!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
βοηθάει τὸν γιγαντόσωμο Ἑλ-
ληνα νὰ σηκωθῇ. Ὑστερα τὸν
ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλάει μὲ
ἀγάπη:

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ
μου! τοῦ λέει. Κινδύνεψες τό-
σες φορές τὴ ζωὴ σου γιὰ χά-
ρι μας!... Φάνηκες κι' αὐτὴ τὴ
φορά γενναῖος κι' ἐξυπνος!...

Ὁ Γκαούρ τοῦ ἀνταποδίδει
τὸ φιλὶ διαστικὰ. Δὲν ἔχει οὔ-
τε καιρὸ, οὔτε ὀρεξί γιὰ κου-
θέντες.

Τραβᾷ ἀμέσως ἀπὸ τὸ
χέρι τὸν Ποκοπικό πού στοῦ με-
ταξὺ ἔχει ἀνασηκωθῇ... Καὶ
τὸν παραοὔρει τρέχοντας πρὸς

τά θράχια. Έκεί που είχε κρύψει αναίσθητη την αγαπημένη συντροφισά του...

Οι έκρήξεις του ήφαιστειού συνεχίζονται ακόμα. Καί δυ-νατοί σεισμοί συνταράζουν κά-θε τόσο το έδαφος...

Οι δυο μεγάλοι σωροί από τὸ πολύτιμο χρυσάφι, πού με τόσο κόπο καί ιδρώτα είχαν μαζέψει οι δυο συντροφίες, δέν υπάρχουν πιά! Σίγουρα θά έ-χουν θάφτη κάτω από τὸ πα-χύ στρώμα τῆς πυρωμένης λά-θας!...

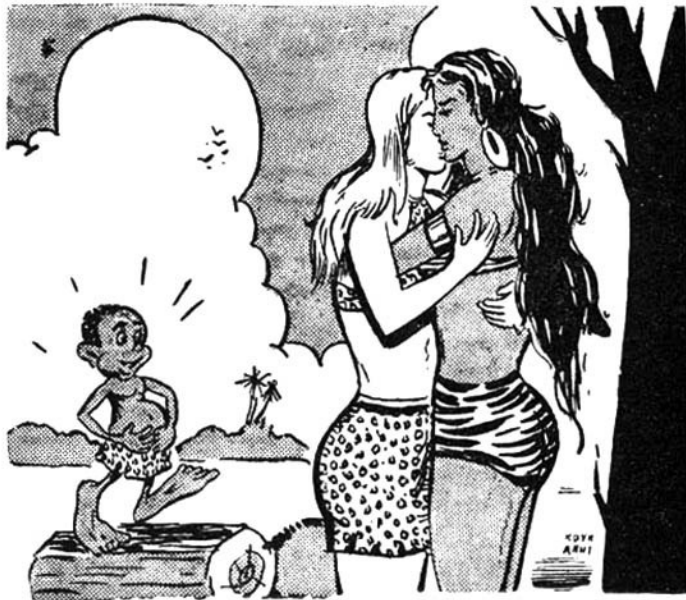
Ὁ Γκαούρ με τὸν Ποκοπικό φθάνουν λαχανιασμένοι μπρο-στά στὸ κρυφὸ ἀνοιγμά ἀνά-μεσα σὲ δυὸ θράχια.

Μὰ τὸ βρίσκουν ἄδειο!.. Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγ-κλας» ἔχει γίνεи ἀφαντῆ!...

— Ταταμπούουου!... Τατα-μπούουου! φωνάζει με ἀπό-γνωσι ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Καί σὰν τρελλὸς ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ τρέχοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πουθενά ὅμως δέν τὴ βρίσκει.

Ὁ Ποκοπικό παρακολουθεῖ τὶς ἔρευνες πού κάνει καί τοῦ

Ἡ ξανθεῖα Τζεῖν καί ἡ μελαψή Ταταμποῦ ἔχουν ξαναγίνει τώρα δυὸ καλὲς κι ἀγαπημένες φίλες. Ὁ Ποκοπικό ξεκαρ-δίζεται στὰ γέλια περὶ τὶς βλέπει νὰ φιλοῦνται.

σκάει, φρέσκο-φρέσκο, τὸ ἀ-
παραίτητο στιχάκι:

*«Μὴ γ-λοσκᾶς, Γκασούρη μου
γιατ' θὰ γί-ης στέκα ! . .
Κι' ἂ' μιὰ γυναίκα ἔχασες,
θὲ νᾶβρης ἄλλες . . δέκα !»*

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ὁ ἀ-
πελπισμένος γίγαντας ἀναρω-
τιέται συλλογισμένος. Καὶ τὸ
πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ
χαρά :

— Μήπως ἡ Ταταμπού συ-
νῆλθε μονάχη της; Μήπως γύ-
ρισε στὸ καταραμένο «Μαῦρο
Βουνό» γιὰ νὰ μὲ θρῆ;

»Πᾶμε πίσω! φωνάζει στὸ
νᾶνο. Καὶ παίρνει πάλι τρέ-
χοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρι-
σμοῦ.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ
δυσανασχετῶντας καὶ γκρινιά-
ζοντας :

— Μ' ἔκαψες μωρὲ Μαντρά-
χαλε!... Θὰ κλατάρουν οἱ πα-
τοῦσες μου στὸ «πάει κι' ἔ-
λα»!...

.....

Καὶ νά : Καθὼς πλησιάζουν
στὸ θουνό, μεγάλο κακὸ καὶ
σαματὰς φθάνει στ' αὐτιά
τους. Κι' ὅταν κοντοζυγώνουν,
ἀντικρύζουν κάτι ἀναπάντεχο
καὶ φοβερό :

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ἡ Τατα-
μπού, ἡ Χουχού καὶ ὁ Μπέϊ-

μπυ, ἀδελφωμένοι ὅλοι, πα-
λεύουν καὶ κτυπιῶνται μ' ἓνα
μπουλούκι ἀπὸ τοὺς ἄγριους
καννίβαλους τοῦ τρομεροῦ
Μάκ—Ρόν!

— Ἀμάν καὶ ξαναγύρισε ὁ
Μακαρόν ἀδερφέ μου!... Θὰ
τραβήξω τὴ χατζάρα μου καὶ
θὰ τὸν κάνω... μακαρονάδα!..

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ!

Ὅμως καλύτερα νὰ πάρου-
με τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά
τους :

Ὁ κυνηγημένος φύλαρχος
Μάκ—Ρόν μὲ τοὺς μαύρους
του, εἶχαν παρακολουθήσει
κρυφὰ τὸν Γκασούρ καὶ τὸν
Ταρζάν. Ὅταν προχωροῦσαν
μὲ τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού
γιὰ τὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας
Χούλχας.

Ἔτσι, ὅταν γίνηκε ἡ ἔκρη-
ξι τοῦ ἡφαιστείου καὶ ὁ σει-
σμός, τοὺς εἶδαν νὰ κρύβουν
τὴ μελαψὴ γυναίκα στὸ, γνω-
στό μας ἄνοιγμα, ἀνάμεσα
στὰ θράχια. Τοὺς εἶδαν ἀκόμα
καὶ νὰ φεύγουν τρέχοντας
πρὸς τὸ φλογισμένο θουνό.

Ὁ φύλαρχος φόρτωσε τότε
στοὺς ἀραπάδες του τὴν ἀναί-
σθητη Ταταμπού καὶ τὴν ἔφε-
ρε στὸ χορταρένιο παλάτι του.

Ἐκεῖ, φώναξε ἀμέσως τὸ

μάταιη ἀναζήτησι τῆς χαμένης Ταταμπού, φθάνει μπροστά στο ἀναπάντεχο μακελειό!

“Ἔτσι, ἀκράτητος σάν λα-
βωμένο λιοντάρι, χύνεται κι’
αὐτὸς πάνω στοὺς φοβεροὺς
ἀνθρωποφάγους!

‘Ο Μάκ—Ρὸν κι’ οἱ μαῦροι
του σαστίζουν, τὰ χάνουν καὶ
παθαίνουν γρήγορα πανικό!...
Τέλος, τὸ θάζουν στὰ πόδια
σάν τρελλοὶ γιὰ νὰ σωθοῦνε.

‘Η ὁρμή καὶ ἡ δύναμι τοῦ
υπερόχου “Ελληνα Γκαοὺρ εἶ-
ναι ὑπεράνθρωπη!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας μαζί
μὲ τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς ἄλ-
λους τοὺς κυνηγᾶνε... Μέχρι
ποῦ οἱ Καννίβαλοι μπερδεύον-
ται μὲ τὸ σκοτάδι καὶ χάνον-
ται ἀπὸ τὰ μάτια τους...

“Ἔτσι σταματᾶνε...

‘Η Τζέιν πλησιάζει τώρα
διστακτικὰ τὴν πανώρια ‘Ελ-
ληνίδα.

— Ταταμπού, τῆς λέει, ἔτοι-
μη νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς.
‘Η δίψα γιὰ χρυσάφι μὲ τύ-
φλωσε. ‘Εγὼ εἶχα κλέψει τὸ
δικό σας σωρό... ‘Εγὼ ἔβαλα
καὶ τὴ φωτιά στὴν καλόθα-
σας!... Μὰ τώρα μετάνιωσα
γιὰ ὅλ’ αὐτά! Νοιώθω ντροπὴ
καὶ συχαμάρα γιὰ τὸν ἴδιο
μου τὸν ἑαυτό! Συχώρεσέ με
ἀν...

‘Η καλόκαρδη Ταταμπού
δὲν τὴν ἀφήνει νὰ τελειώσῃ...
Τὴν ἀρπάζει μὲ λαχτάρια στὴν
ἀγκαλιά της καὶ τὴ φιλάει μὲ
ἀγάπη!

— Δὲν θυμᾶμαι πιά τίποτ’
ἀπ’ ὅλ’ αὐτά, τῆς λέει. Γιὰ
μένα εἶναι σὰ νὰ μὴ γίνηκαν
ποτέ! Θὰ μείνουμε γιὰ πάντα
δυὸ καλὲς φίλες! Δυὸ ἀγαπη-
μένες ἀδελφές!

Τὰ γαλάζια μάτια τῆς Τζέιν
καὶ τὰ μαυροπράσινα τῆς Τα-
ταμπού ἔχουν θουρκώσει.

‘Ο Ταρζάν κι’ ὁ Γκαοὺρ
κυττάζουν εὐτυχισμένοι τὶς
δυὸ ἀγκαλιασμένες συντρό-
φισσές τους.

‘Η Χουχοὺ σκύβει στὸ αὐτί
τοῦ Ποκοπίκου :

— Τί λές; τοῦ ψιθυρίζει. Κα-
λὲ ἀγαπίζουμε κι’ ἐμεῖς;

‘Ο νᾶνος ἀρνιέται μὲ λεπτό-
τητα :

— “Α, νὰ χαθῆς, μαμζέλ
Κάργια!

‘Η πυγμαία τοῦ σερβίρει
στὰ πεινὰ μιά καλοσυγυρι-
σμένη κλωτσιά :

— Καλὰ χρυσό μου! Μὲ
συγχωρεῖτε κιδλας!...

Τέλος, ἀνοίγει τὸ στόμα κι’
ὁ Μπέιμπυ. “Ολοι κρέμονται
ἀπ’ τὰ χεῖλια του, περιέργοι
ν’ ἀκούσουν τί θὰ πῇ.

— Δὲν σᾶς τάλεγα ἐγὼ ;

μουρμουρίζει. Τὸ ἡφαίστειο εἶναι ἓνα πρᾶγμα ποῦ τὸ λένε ἡφαίστειο διότι σκάει σάν ἡφαίστειο καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάῃ ἀπὸ ἡφαίστειο!

— Ἀλήθεια;! Εἶσαι θέβαι-
ος; τὸν ρωτᾷ ὁ Ποκοπίκο.

— Καὶ θέβαια καὶ θεβαιότα-
τα! τοῦ ἀποκρίνεται.

Ἡ Χουχού ξανακυττάζει

τὸν Διάδοχο τῆς Ζούγκλας μὲ
θαυμασμό :

— Φτοῦ σου, γλύκα μου!
τοῦ κάνει. Καλέ, ἐσύ εἶσαι
πιὸ βλάξ κι' ἀπό... σένα! Μὲ
συγχωρεῖτε κιδλας!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ. Βερνυζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ.

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
3ημ — Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὸ ἐφημερικὸ ἐμβάσμα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸ Ἔμβασμα.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 40

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Φανταστήκατε ποτέ πώς ἦταν δυνατόν νὰ εἶναι :

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ;

**Κι' ὅμως ! Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ 41ου τεύχους
περὶ θὰ κυκλοφορήσῃ :**

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ Π Ε Μ Π Τ Η

**μὲ τὴν πιὸ καταιπληκτικὴ περιπέτεια Ζούγκλας
ἀπὸ ὅσες ἔχει γράψῃ**

Ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

**Προλάβετε λοιπὸν ὅλες καὶ ὅλοι νὰ διαβάσετε
τὸ τεῦχος - θρύλος ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσῃ κατὰπλη-
κτους :**

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ

Γραμμένο κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694